

[Gert Petersen.]

skal fremmes gennem forbedrede afskrivningsregler. Ærlig talt: som det står, synes jeg afsnittet kunne være skrevet af hr. Hilmar Baunsgaard eller af hr. Ninn-Hansen, og det er ikke ment som en kompliment.

Jeg vil ikke udelukke, at disse vendinger kan tolkes på en anden måde, og jeg synes, at der i den socialdemokratiske ordførers, hr. Orla Møllers, indlæg her i dag var en tendens til at tolke dem på en anden måde. Men umiddelbart læser man dem som konservativ tale, endda på baggrund af de gyldne løfter forud for folkeafstemningen. Nu regner man med forstærket inflation og overopledning og i øvrigt da også med et valutaunderskud i 1973, der er 2-3 gange så stort som i 1972. Det var jo ikke ligefrem nye økonomiske vanskeligheder, man lovede befolkningen før den 2. oktober, men sådan er der så meget.

Nu vel, vi konstaterer, at problemet om den manglende balance i økonomien fortsat er uløst, og man er fortsat indstillet på at klare det med de gammelkendte midler. Man vil neddæmpe væksten i den indenlandske efterspørgsel. Så håber man, at kapital og arbejdskraft søger over i eksport erhvervene for at klare sig, og at forbrugeren ikke får råd til at købe så mange udenlandske varer. Denne nedskæring modsvares ganske naturligt af øgede statstilskud til erhvervslivet, for afskrivningsregler ud over det teknisk rimelige er jo ikke andet end en gratis statskredit til erhvervslivet, finansieret af skatteyderne, dvs. fortrinsvis af lønmodtagerne. For at det ikke skal være løgn, har denne politik, som har været praktiseret igennem mange år, vist sig at være aldeles virkningsløs i samfundsmæssig henseende. Så har man nok lov til at spørge: hvorfor dog trække videre i disse fladtrådte og udslidte træsko?

Den fulde beskæftigelse er vi helt enige om har i dag højeste prioritet. Det var der ikke almindelig enighed om for en snes år siden, og socialdemokratiet fortjener tak, fordi det brød vejen til fuld beskæftigelse. I dag er det min opfattelse at hele tinget accepterer denne målsætning. Men det er også min opfattelse, at de metoder, man dengang anvendte for at skabe fuld beskæftigelse, er forældede i dag. Lønmodtagerne vil ikke fortsat affinde sig med at skulle finansiere

den fulde beskæftigelse gennem en skæv fordelingspolitik. Det er nemlig tilfældet. Det må være på tide at finde nye veje. At man ikke har gjort det, er den alvorligste mangel ved denne åbningstale, så meget desto mere som disse nye veje jo er bebudet i socialdemokratiets 4 års program, og så meget desto mere som man forspildte at udnytte det pusterum, særtolden gav os i så henseende.

Man har oprettet en studiekreds, der kaldes kapitalmarkedsrådet. Det er det hele. Men i øvrigt holder man sig nøjsomt til de to instrumenter, der hedder finanspolitik og pengepolitik.

Socialistisk folkeparti har intet at indvende imod den stramme finanspolitik, der føres for øjeblikket. Men diskussionerne om kasseoverskuddets størrelse afslører ofte noget, der nærmer sig troen på sort magi. Så meget mere som man til gengæld er alt for lidt optaget af de områder, hvor inflationen virkelig galoperer af sted: grundværdierne, fast ejendom. Man interesserer sig for lidt for kreditmarkedet, for kapitalforsyningen.

Bortset fra, at en væsentlig del af investeringerne i den private sektor finansieres ved hjælp af opsparingsoverskud i den offentlige sektor, altså af skatteyderne, forholder samfundet sig i virkeligheden passivt til, hvordan investeringer på ca. 20 milliarder kr. fordeles. I deres helhed kan de påvirkes af rentepolitik og kreditloft, men fordelingen vil man ikke røre ved.

Ja men der kan da ikke føres en hensigtsmæssig økonomisk politik, så længe beslutningerne om, hvordan kapitalressourcerne skal anvendes, tages af en snæver kreds, der ikke står til ansvar over for samfundet. I stedet burde nationalproduktets fordeling på forbrug og investering foregå på grundlag af en samfundsmæssig planlægning under et politisk ansvar og investeringernes hovedretning underkastes en offentlig styring.

Det forudsætter, at hele kapitalmarkedet nationaliseres, og at al væsentlig investering foregår ad samfundsmæssige kanaler. Ellers kan der reelt ikke gennemføres en virkelig forsvarlig fordeling af de nationale ressourcer mellem boligbyggeri, erhverv, trafik, offentlig service osv. Ellers overlader man i realiteten, uanset hvor meget vi diskuterer det herinde — og det gør vi hvert eneste år